ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **WIND TECHNOLOGY a.s.,** se sídlem Kamenický Šenov, Tyršova 593, zastoupený JUDr. Janem Vodičkou, advokátem se sídlem v Liberci II., Valdštejnská 381/6, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí České republiky,** se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2011, č. j. 11 A 12/2011 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu v Havlíčkově Brodě ze dne 27. 8. 2010, č. j. ČIŽP/46/OOP/SR01/0707998.078/10/HPP, byla žalobci podle ustanovení § 66 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“), zakázána veškerá stavební činnost vlastními prostředky i prostřednictvím najatého subjektu v souvislosti s výstavbou 2 větrných elektráren (dále též „VTE“) včetně přípojky na VN na pozemku par. č. 600/1 v katastrálním území Větrov u Krásného Lesa. Zákaz byl žalobci stanoven do doby pravomocného rozhodnutí příslušného orgánu ochrany přírody o udělení výjimky podle ustanovení § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. ze zákazů stanovených v ustanovení § 50 odst. 1 a 2 téhož zákona, konkrétně zde se vyskytujícího zvláště chráněného druhu tetřívka obecného s tím, že předmětná lokalita se nachází na území ptačí oblasti Východní Krušné hory a je biotopem tetřívka obecného.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Ministerstvo životního prostředí ČR (dále též „žalovaný“) odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 3. 11. 2010, č. j. 95215/ENV/101151/540/10, zamítlo a napadené rozhodnutí potvrdilo. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení byl shromážděn dostatek podkladů, ze kterých vyplývá, že lokalita výstavby je biotopem zvláště chráněného silně ohroženého tetřívka obecného. Protože nebyl shromážděn dostatek průkazných podkladů o tom, že daná lokalita je stanovištěm jiných zvláště chráněných živočichů, byl zákaz činnosti důvodně stanoven pouze s ohledem na tetřívka obecného, o jehož výskytu byl opatřen dostatek podkladů. Rozhodnutí oblastního inspektorátu Inspekce životního prostředí nebylo podle žalovaného vydáno v rozporu s právními předpisy a odvolací námitky byly shledány nedůvodnými.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze. Městský soud žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl. Dospěl totiž k závěru, že úvahy obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí mají oporu v soustředěném spisovém materiálu, jsou v souladu se základními zásadami logického uvažování a žalobcem ve zcela obecné míře uplatněné žalobní námitky nemohly být shledány důvodnými. Městský soud tak s ohledem na obsah žalobních námitek neshledal u žalobou napadeného rozhodnutí nezákonnost v důsledku krácení práv žalobce.

Rozsudek městského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl včasnou kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, dále z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo, že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost a dále z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo v nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V úvodu kasační stížnosti stěžovatel shrnul předchozí průběh celé věci a konkrétně pak namítal šikanózní postup správních orgánů v jeho věci, nesprávný závěr městského soudu ohledně pochybení správního orgánu z důvodu rozhodování ve věci stěžovatele odlišně od předcházejících shodných nebo obdobných případů, pochybení správního orgánu spatřované v nepřihlédnutí ke stěžovatelem uváděným skutečnostem a neprovedení navržených důkazů a v neposlední řádě také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v jiné vadě řízení před městským soudem z důvodu, že městský soud nepřihlédl ke stěžovatelem uváděným skutečnostem a neprovedl navržené důkazy k prokázání výskytu tetřívka obecného na předmětné lokalitě.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného i napadený rozsudek městského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy, když právní otázka byla posouzena správně, skutková podstata, z níž bylo vycházeno, je v souladu se spisem a jednoznačně z něj vychází a rozsudek je dostatečně odůvodněn.

Argumenty stěžovatele snažící se nalézt rozdíly mezi jeho případem a rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech č. j. 7 A 28/2000 - 47 a č. j. 9 As 8/2008 - 80 žalovaný považuje za účelové. Závěry vyjádřené v rozsudcích jsou podle názoru žalovaného jednoznačné a hovořící ve prospěch žalovaného. K otázce namítaného odlišného postupu v obdobných věcech žalovaný uvádí, že předmětné věci nelze pro jejich odlišnosti srovnávat. Stěžovatel navíc v kasační stížnosti uvádí nové srovnávané věci, které neuplatnil v žalobě. Ze všech výše uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že projednávaná kasační stížnost není důvodná.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu, kterou stěžovatel podle obsahu kasační argumentace spatřuje v nepřihlédnutí ke stěžovatelem uváděným skutečnostem a neprovedení navržených důkazů směřujících k prokázání výskytu tetřívka obecného na předmětné lokalitě.

Nejvyšší správní soud z napadeného rozsudku zjistil, že městský soud se k tvrzením stěžovatele, že jeho pozemek ani jeho okolí není biotopem tetřívka obecného, vyjádřil, když konstatoval, že z obsahu spisového materiálu vyplývá něco jiného, když žalovaný správní orgán poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem městského soudu ze dne 29. 5. 2009, č. j. 7 Ca 274/2007 - 52, doplnil podklady pro vydání rozhodnutí o stanoviska, týkající se právě možného výskytu chráněných živočichů, mimo jiné i tetřívka obecného. Tyto podklady, jejichž obsah žalovaný srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, shledal městský soud dostatečnými pro závěr, že předpoklady postupu správního úřadu podle § 66 zákona č. 114/1992 Sb. jsou v daném případě splněny. Jediným podkladem, který byl ve správním řízení hodnocen jako důkaz svědčící o opaku a nasvědčující tvrzení stěžovatele v podané žalobě, byl posudek Mgr. R. K., vyžádaný a zadaný samotným stěžovatelem. Z obsahu spisového materiálu, ani z jeho hodnocení žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, však nejsou podle městského soudu zřejmé konkrétní skutkové či právní důvody pro to, aby posudek Mgr. K. byl hodnocen jinak, tj. aby jeho závěry nebyly vyvráceny dalšími listinnými podklady, opatřenými správním úřadem. Městský soud dospěl k závěru, že úvahy obsažené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí mají oporu v soustředěném spisovém materiálu a jsou v souladu se základními zásadami logického uvažování.

Z odůvodnění napadeného rozsudku je tak zřejmé, že se městský soud stěžovatelem tvrzenými skutečnostmi o neprokázání výskytu tetřívka obecného v předmětné lokalitě zabýval.

Městský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku vypořádal taktéž s tím, že neprovedl stěžovatelem navržené důkazy, když uvedl, že jednak si sám stěžovatel z formulace návrhu na doplnění dokazování nebyl jist, zda se označení svědci mohou vůbec vyjádřit k meritu sporu, tj. otázce výskytu tetřívka obecného, a jednak, že podklady pro rozhodnutí, opatřené správními úřady, jsou natolik konkrétní a jednoznačné, že i soud sdílí důvodný názor správního orgánu o tom, že výslech fyzických osob jejich závěry vyvrátit nemůže. Městský soud dále konstatoval, že mu rovněž není zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti by mohl v posuzované věci osvětlit účastnický výslech stěžovatele a s ohledem na výše uvedené a s odkazem na skutečnost, že pro řízení o žalobách proti rozhodnutím správních úřadů platí, že soud dokazování pouze doplňuje či opakuje, nikoli provádí namísto správního úřadu, návrh na doplnění dokazování neshledal důvodným a podle § 52 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že ho neprovede.

Městský soud se tak s neprovedením stěžovatelem navržených důkazů řádně vypořádal a s jeho závěry nejvyšší správní soud souhlasí. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu spatřovanou v nepřihlédnutí ke stěžovatelem uváděným skutečnostem a neprovedení navržených důkazů ohledně výskytu tetřívka obecného na předmětné lokalitě.

Šikanózní postup správních orgánů

Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti rozsáhle popisuje postup orgánů státní správy a orgánů vykonávajících působnost v oblasti životního prostředí v jeho věci, a to již od roku 2004 (změna územního plánu, EIA, stavební řízení) a poukazuje také na rozdíly v jeho kauze oproti rozsudkům Nejvyššího správního soudu ve věcech č. j. 7 A 28/2000 - 47 a č. j. 9 As 8/2008 - 80, a to především na závěr, že *„mohou nastat situace, kdy i povolená činnost se stane hrozbou a je nezbytný zákaz činnosti dříve jiným orgánem povolené. Rozhodující pro užití zákazu činnosti podle § 66 zákona o ochraně přírody tedy je hrozba změn chráněných částí přírody v důsledku realizované činnosti, ať povolené či nikoliv.“*

Rozdíly v posuzované věci oproti výše uvedeným rozsudkům stěžovatel spatřuje ve skutečnostech, že jeho projekt realizace větrných elektráren byl od počátku realizován v součinnosti s orgány státní správy a s orgány životního prostředí. Uvedené orgány již od fáze změny územního plánu uváděly, že záměr nebude mít samostatně ani ve spojení s jinými významný vliv na území evropsky významných lokalit nebo ptačích oblastí. Podle stěžovatele lze stěží předpokládat, že došlo k nárůstu počtu tetřívka obecného v dané lokalitě, a podobné zjištění není ani obsahem žádného ze znaleckých posouzení. Stěžovatel je názoru, že za této situace nelze aplikovat závěry Nejvyššího správního soudu, neboť povolená činnost se nestala hrozbou díky změně poměrů, neboť k žádné změně poměrů nedošlo. Buďto hrozbou byla již od samého počátku, a orgány životního prostředí

nevěnovaly kauze od počátku nezbytnou pozornost, což nelze klást k tíži stěžovatele a posléze mu činnost zakazovat, anebo hrozbou od samého počátku nebyla, a za takové situace není důvodný postup podle zákona č. 114/1992 Sb. Stěžovatel postup správních orgánů, pokud mu za nastalé situace zakazují činnost, považuje za šikanózní a za zneužití práva.

Stěžovatel konkrétní vliv jednání orgánů státní správy na zákonnost napadeného správního rozhodnutí v předmětné věci a v konečném důsledku i na zákonnost napadeného rozsudku neupřesňuje. Předmětem řízení před městským soudem bylo přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních námitek. Žalobní námitky směřující proti nezákonnosti rozhodnutí žalovaného městský soud neshledal důvodné, a proto žalobu zamítl. Předmětem řízení před městským soudem nebyla zákonnost rozhodnutí, kterým byla stěžovateli povolena stavba dvou větrných elektráren, ani zákonnost jiných stěžovatelem zmiňovaných rozhodnutí.

Protože stěžovatel šikanózní postup správních orgánů neuplatnil jako žalobní bod v žalobě, ani žalobu o tento žalobní bod nedoplnil ve lhůtě pro podání žaloby, ačkoliv tak učinit mohl, je jeho kasační stížnost v tomto smyslu nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

Namítané pochybení správního orgánu z důvodu rozhodování ve věci stěžovatele odlišně od předcházejících shodných nebo podobných případů

V kasační stížnosti stěžovatel dále namítá, že správní orgány postupují v obdobných kauzách rozdílným způsobem v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu a shodně i část odborné veřejnosti posuzuje kauzy rozdílně.

Konkrétně stěžovatel uvádí, že Mgr. E. Ch. k umístění VTE v lokalitě Fojtovice uvádí nejbližší výskyt tokaniště 500 m od VTE a je konstatováno, že záměr nemá významný negativní vliv, na základě čehož orgán ochrany přírody vydává stanovisko, že není třeba žádat o výjimku. Stěžovatel v kasační stížnosti dále poukazuje na rozhodování v případě lokality Medvědí skála a lokality Křimov, kde také, dle tvrzení stěžovatele, nedošlo k zákazu činnosti, když navíc uvedené lokality uvažují s výstavbou většího počtu větrných elektráren a výskyt tokaniště tetřívka obecného je v bližší vzdálenosti od plánovaného umístění VTE.

Městský soud námitku pochybení správního orgánu z důvodu rozhodování ve věci stěžovatele odlišně od předcházejících shodných nebo podobných případů odmítl s odkazem na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, které se zabývá zcela konkrétními a danou lokalitou specifickými okolnostmi projednávané věci, když stěžovatelův odkaz na posuzování obdobné stavby elektrárny v oblasti Fojtovické pláně nemohl, s ohledem na výše uvedené, podle městského soudu, obstát.

Městský soud se k této námitce stěžovatele vyjádřil, přestože si byl vědom, že ji stěžovatel neuplatnil v žalobě ze dne 14. 1. 2011, ale teprve u ústního jednání dne 13. 12. 2011, tedy po uplynutí lhůty stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. k podání žaloby (do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného

vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem), přičemž rozšířit žalobu o další žalobní body mohl jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 věta poslední s. ř. s.).

Protože stěžovatel namítané pochybení správního orgánu z důvodu rozhodování ve věci stěžovatele odlišně od předcházejících shodných nebo podobných případů neuplatnil jako žalobní bod v žalobě, ani žalobu o tento žalobní bod nedoplnil ve lhůtě pro podání žaloby, ačkoliv tak učinit mohl, je jeho kasační stížnost v tomto smyslu nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud závěrem shrnuje, že kasační námitky stěžovatele neshledal důvodné, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Žalovanému náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2012

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu